

ΧΙΛΝΤΑ
ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΕΝΟΧΟΣ
ΜΕΧΡΙ
ΑΠΟΔΕΙΞΕΩΣ
ΤΟΥ
ΕΝΑΝΤΙΟΥ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΕΝΑ

*Τρεις μήνες νωρίτερα, ένα ηλιόλουστο πρωινό στα
τέλη του χειμώνα στη Ναύπακτο*

Είχε αφήσει αποβραδής τις κουρτίνες μισάνοιχτες και η πρώτη ηλιαχτίδα, αφού χάιδεψε το χείλος του ποτηριού με το νερό, έκανε γκελ πάνω στο ξυπνητήρι και προσγειώθηκε στο πρόσωπό του. Τα μάτια του άνοιξαν αυτόματα, καρφώθηκαν στη ροζέτα του ταβανιού και στο μυαλό του σχηματίστηκε μια φράση. Πριν συνειδητοποιήσει το νόημά της, την επανέλαβε δυνατά:

«Σήμερα επιστρέφω στην Αθήνα».

Ο Έκτορας απάντησε γουφ, γύρισε πλευρό στο καλάθι του και συνέχισε τον ύπνο. Ο Χάρης πέταξε τα σκεπάσματα, αποφασισμένος το ίδιο βράδυ να δει τα φώτα της Αθήνας από κάποιο ψηλό σημείο της πόλης. Από τον Λυκαβηττό, από τον λόφο του Στρέφη ή το Αστεροσκοπείο.

Εφοδιασμένος με μια καφετιέρα γαλλικό καφέ, ένα σημειωματάριο και το αγαπημένο του μαρκαδοράκι, βγήκε στη βεράντα του. Παρά τη λιακάδα, έκανε ψύχρα ακόμη, καθώς το βοριαδάκι σάρωνε την Ψανή. Προς στιγμή αναρωτήθηκε για ποιο λόγο ετοιμαζόταν να εγκα-

ταλείφει αυτή τη θέα: τη φαρδιά παραλία που ήταν έρημη, τη θάλασσα που έγλειφε τη χοντρή άμμο, τα ψηλά αιωνόβια πλατάνια που λάτρευε ο Έκτορας. Έχωσε τις αμφιβολίες σ' ένα συρτάρι του μυαλού του, το κλείδωσε και πέταξε το κλειδί. Πίνοντας την πρώτη γουλιά καφέ της μέρας, άρχισε να σημειώνει τα δέοντα: να δώσει κλειδιά στην καθαρίστρια για να του ποτίζει τις γλάστρες· να πάει το αυτοκίνητό του για ένα γρήγορο τσεκάπ στον Αντώνη, που είχε συνεργείο εμπιστοσύνης· να φτιάξει μια μικρή βαλίτσα· να χαιρετήσει τον φίλο του τον κύριο Παύλο, τον κτηνίατρο· και να περάσει από το σπίτι της Αιμιλίας.

Δεν ήξερε ακόμη πού θα έμενε στην Αθήνα και για πόσες μέρες, αλλά τόσους φίλους είχε στην πρωτεύουσα. Κάποιος δεν θα δεχόταν να τον φιλοξενήσει για δυο τρία βράδια; Ώσπου να βρει τη ρότα του ξανά.

Ο κύριος Παύλος τον άκουγε συλλογισμένος, ρουφώντας αργά τον γλυκύ βραστό του. Όταν ο Χάρης έκανε διάλειμμα από την αφήγηση των μεγαλεπήβολων σχεδίων του, ο κύριος Παύλος βρήκε την ευκαιρία να εκφράσει τις ενστάσεις του.

«Η άποψή μου είναι ότι τα βλέπεις όλα με υπερβολική αισιοδοξία. Κατ' αρχάς, θα ήταν προτιμότερο να συνεννοηθείς με τους φίλους σου πριν εμφανιστείς στο κατώφλι τους. Κανείς δεν θέλει έναν απρόσκλητο επισκέπτη μαζί με τον σκύλο του. Επίσης, ίσως θα ήταν σκόπιμο να μιλήσεις με τον σύζυγο της μητέρας σου.

Αυτό το πρόβλημα υγείας που έχει η Σοφία τι ακριβώς είναι; Ο Άγης δεν θέλει να σε στενοχωρήσει και το έχει φορτωθεί μόνος του. Όσο βρίσκεσαι σε απόσταση ασφαλείας, όλα μοιάζουν υπό έλεγχο. Αλλά, όταν επιστρέφεις στην Αθήνα, μπορεί να σε περιμένουν δυσάρεστες εκπλήξεις».

Εντούτοις, ο Χάρης δεν ήταν διατεθειμένος να ακούσει τα αλλά, τα μήπως και ίσως κανενός. Ήθελε τον κόσμο, και τον ήθελε τώρα!

Ο Χαρίδημος Νικολόπουλος, ο Χάρης για τους φίλους του, απέδιδε στην κρίση των σαράντα χρόνων την απόφασή του να παρατήρει τη δουλειά και τη ζωή του στην Αθήνα, δύο χρόνια νωρίτερα. Κι έτσι, αυτό που ξεκίνησε ως ετήσια άδεια άνευ αποδοχών από το πόστο του ως προϊσταμένου του Τμήματος Εγκλημάτων κατά Ζωής στη ΓΑΔΑ, με σκοπό να βρει τον εαυτό του στην αγαπημένη του Ναύπακτο, έγινε σταδιακά μια βουτιά σε μια προσωρινότητα στην οποία δεν ήθελε να βάλει τέλος.

Στην αρχή, οι κάτοικοι της μικρής πόλης τον αντιμετώπιζαν σαν γραφικό Αθηναίο και τον άφηναν στην ησυχία του. Με τον καιρό όμως, είτε επειδή του πήραν τον αέρα είτε επειδή ο ίδιος άρχιζε να πλήττει μόνος με τα βιβλία και τον σκύλο του, βρέθηκε στο επίκεντρο των φασματικών παρεών της πόλης. Στις βιβλιοπαρουσιάσεις, στις κινηματογραφικές προβολές και στις εκθέσεις ζωγραφικής, όλοι έσπευδαν να του πιάσουν κουβέντα για να μη νιώθει μόνος. Και με την ευκαιρία αυτή, του εμπι-

στεύονταν τις φήμες για ανεξιχνίαστα εγκλήματα που ενδεχομένως σχετίζονταν μ' έναν κρυμμένο θησαυρό στα έρημα χωριά της Ναυπακτίας. Άλλοι του ζητούσαν συμβουλές για το πώς να αντιμετωπίσουν τον καταπατητή γείτονα, τι να κάνουν με τη φασαρία από ένα κοντινό μπαρ ή τον ρωτούσαν πώς να ξεφορτωθούν τους σκοτεινούς τύπους που έβρισκαν καταφύγιο στους εγκαταλειμμένους κήπους του παλιού ξενοδοχείου Ξενία. Ολόκληρος διοικητής της ΓΑΔΑ ήταν μέχρι πρόσφατα, αυτός ήξερε τους νόμους και πώς μπορείς να τους παραβιάσεις λιγάκι, μια στάλα, τόσο δα.

Όσο κι αν ο Χάρης επαναλάμβανε κάθε φορά ότι δεν είχε διατελέσει διοικητής της ΓΑΔΑ αλλά απλός προϊστάμενος του Τμήματος Εγκλημάτων κατά Ζωής, οι συνομιλητές του ήθελαν να πιστεύουν ότι υποβάθμιζε τον τίτλο του από σεμνότητα.

Βρήκε τον σωτήρα του, αναπάντεχα, στο πρόσωπο της Αιμιλίας. Η Αιμιλία, η οποία υπηρετούσε ως φιλόλογος σ' ένα από τα δύο γενικά λύκεια της πόλης, τον γλίτωσε από τους καλοπροαίρετους αλλά κουραστικούς φιλότεχνους. Δίδασκε Ιστορία, ήταν μανιώδης βιβλιόφιλη και πάντοτε πρόθυμη παρέα για όποια πολιτιστική εκδήλωση γινόταν στη Ναύπακτο. Ιδρυτικό μέλος της κινηματογραφικής λέσχης, φανατική των βιβλιοπαρουσιάσεων που γίνονταν στο βιβλιοπωλείο-καφέ, μέλος της λέσχης ανάγνωσης και δημιουργικής γραφής, η πρώτη που αγόραζε εισιτήρια για κάθε θεατρική παράσταση ή συναυλία. Σύντομα αναπτύχθηκε ανάμεσά τους

μια ήρεμη και καθησυχαστική φιλία, παρότι η πόλη τούς κουτσομπόλευε, τους θεωρούσε ζευγάρι και στοιχημάτιζε πότε θα ανακοίνωναν τον γάμο τους. Εκείνοι γελούσαν απλώς, αδιαφορώντας για τις περίεργες ματιές και τα σχόλια. Η Αιμιλία ήταν χωρισμένη και δεν σκόπευε να επαναλάβει το απόπημα, όπως αποκαλούσε τον γάμο της. Και ο Χάρης είχε βολευτεί στην ήρεμη ζωή του, στα βιβλία του, στις βόλτες με τον Έκτορα, στις περιηγήσεις στα ερημωμένα χωριά της Ναυπακτίας. Από μέσα του επαναλάμβανε συχνά μια φράση που είχε ακούσει σε μια ταινία με τον Τζέιμς Γκαντολφίνι, τον ηθοποιό που είχε μάθει από τη σειρά *The Sopranos: I'm too old for that shit.*

Φόρτωσε τη βαλίτσα του στο πορτμπαγκάζ και από συνήθεια άνοιξε την πίσω πόρτα, για να μπει ο Έκτορας και να βολευτεί στο καλάθι του. Μελαγχόλησε κι ανρωτήθηκε προς στιγμή αν ήταν σωστή η απόφασή του να αφήσει τον Έκτορα στον κύριο Παύλο. Ο γερασμένος ημίαιμος σκύλος του αγαπούσε τον ηλικιωμένο άντρα, που τον είχε περιποιηθεί όταν του είχε επιτεθεί ένα τσομπανόσκυλο, σε μια βόλτα στη Σεργούλα. Ο κύριος Παύλος ήταν συνταξιούχος κτηνίατρος και παλιός φίλος του μακαρίτη του κυρ Στέλιου, του πατέρα του Χάρη. Δεν εργαζόταν πια, αλλά πρόσφερε εθελοντικά τη βοήθειά του στη φιλοζωική ομάδα της πόλης. Ο Έκτορας, που έτρεμε τα κτηνιατρεία, είχε καθίσει αδιαμαρτύρητα να του απολυμάνει τις πληγές ο κύριος Παύλος. Από

τότε, τουλάχιστον δύο φορές τη βδομάδα ο Χάρης έπινε καφέ με τον κύριο Παύλο στο βιβλιοπωλείο-καφέ της πόλης, με τον Έκτορα στα πόδια τους.

Τους δύο άντρες είχε ενώσει, εκτός των άλλων, η μανία τους για την κλασική αστυνομική λογοτεχνία και τα ασπρόμαυρα αστυνομικά b-movies της δεκαετίας του '40 και του '50. Πίνοντας το καφεδάκι τους ή κάνοντας βόλτα στο Γρίμποβο, αντάλασσαν απόψεις για τα αγαπημένα τους θέματα και συζητούσαν επί παντός επιστητού. Ο Χάρης είχε ενθουσιαστεί από τη γνωριμία αυτή, αλλά και από την πλούσια βιβλιοθήκη του καινούργιου του φίλου, ο οποίος είχε συγκεντρώσει αμέτρητα αστυνομικά βιβλία και σπάνια pulp περιοδικά, ελληνικά και ξένα. Στην εβδομαδιαία τηλεφωνική επικοινωνία του με τη μητέρα του, την κυρία Σοφία, ο Χάρης τής είχε αναφέρει τον κύριο Παύλο και την είχε ρωτήσει αν τον θυμόταν. Κι εκείνη του είχε απαντήσει απότομα: «Εσύ να μην ανακατώνεσαι σε ξένες δουλειές και να κοιτάς τα μαθήματά σου!».

Ο Χάρης είχε μείνει εμβρόντητος, αλλά στη συνέχεια σκέφτηκε ότι η μητέρα του είχε απαντήσει από κεκτημένη ταχύτητα με τη φράση που του κοπάνανε όταν ήταν μικρός. Δεν θεώρησε ανησυχητικό το γεγονός, αν και για κάθε ενδεχόμενο τηλεφώνησε στον δεύτερο σύζυγό της, τον Άγη, με τον οποίο διατηρούσε άριστες σχέσεις. Ο Άγης είχε σιωπήσει αμήχανος για λίγο και ο Χάρης είχε νομίσει ότι έκλεισε η γραμμή. Τελικά, ο Άγης παραδέχτηκε ότι, πράγματι, η μητέρα του Χάρη κολλούσε με-

ρικές φορές στο παρελθόν κι αναφερόταν σε πρόσωπα που είχαν πεθάνει σαν να τα είχε δει πριν από λίγη ώρα. Προς το παρόν, την καλόπιανε για να την πείσει να πάνε σ' έναν παθολόγο, για να κάνουν τσεκάπ και οι δυο τους. Στη συνέχεια, το θέμα κάπως είχε ξεχαστεί. Την επόμενη φορά που ο Χάρης πήγε στην Αθήνα, η κυρία Σοφία φαινόταν υγιής και δυναμική όπως πάντοτε. Και ο άνθρωπος έχει την τάση να παραβλέπει τα δύσκολα, να αναβάλλει όσο μπορεί τις ζόρικες καταστάσεις. Μέχρι να τον προσγειώσει η πραγματικότητα.

Η πραγματικότητα περίμενε τον Χάρη στρογγυλοκαθισμένη στο καθιστικό του την προηγούμενη βδομάδα. Γυρίζοντας από την πρωινή βόλτα του Έκτορα, βρήκε έντεκα μηνύματα στον τηλεφωνητή από τη μητέρα του. Ή, για να είμαστε ακριβείς, όχι μηνύματα. Φαίνεται ότι η κυρία Σοφία προσπαθούσε να του τηλεφωνήσει και την είχε μπερδέψει το μήνυμα του τηλεφωνητή. «Πού είναι ο γιος μου;» ρωτούσε. «Γιατί κρύβεται;» Και ύστερα μονολογούσε εκνευρισμένη: «Θα πάω στον ΟΤΕ και θα ζητήσω ένα καλό τηλέφωνο. Αυτό κολλάει συνέχεια. Δεν μπορώ πια, θα με τρελάνουν τα τηλέφωνα. Γιατί τα πληρώνω, αφού δεν απαντάνε ποτέ;».

Αυτή τη φορά ο Άγης τού ζήτησε κοφτά να γυρίσει στην Αθήνα. Χωρίς περαιτέρω εξήγηση. Και ο Χάρης έφευγε αποφασισμένος να επισκεφτεί τη μητέρα του, να εκτιμήσει την κατάσταση και να την κουβαλήσει σηκωτή σε όποιον γιατρό ήταν απαραίτητο. Μετά όμως θυμήθηκε ότι πιο εύκολο θα ήταν να αλλάξει ρότα ο

ήλιος παρά να αναγκάσει την κυρία Σοφία να κάνει κάτι που δεν ήθελε.

Έβαλε το πρώτο από τα τρία σιντί με τίτλο *Τα ταξιδιάρικα*, όπως είχε ονομάσει την τριπλή συλλογή με αγαπημένα τραγούδια που είχε φτιάξει για το ταξίδι. Ανηφόρισε προς το κάστρο για να πάρει την Αιμιλία, η οποία, εκτός από τα απαραίτητα ψώνια, είχε κλείσει εισιτήριο για μια πολύχροτη πειραματική παράσταση στο Εθνικό Θέατρο. Παρότι η μέρα είχε ξεκινήσει με λιακάδα και ελαφρό αεράκι, λίγο μετά το μεσημέρι ο ουρανός μαύρισε και την ώρα που έφτασε στο σπίτι της Αιμιλίας οι πρώτες βαριές σταγόνες έπεφταν στο παρμπρίζ.

Μόλις πέρασαν τη φουτουριστική γέφυρα και βρέθηκαν στην Πελοπόννησο, η καταιγίδα ξέσπασε ασυγκράτητη. Μετά τα διόδια του Ρίου, ο Χάρης βρέθηκε πίσω από ένα λεωφορείο του ΚΤΕΛ Πατρών που είχε μειώσει ταχύτητα. Ήταν επικίνδυνο σημείο και ο Χάρης δεν ήθελε να ρισκάρει μια προσπέραση μέσα στη βροχή και χωρίς ορατότητα. Το λεωφορείο έβγαλε φλας και σταμάτησε σε μια εσοχή του δρόμου. Από την πίσω πόρτα κατέβηκαν δύο γυναίκες, χωρίς αποσκευές και χωρίς ομπρέλα. Το λεωφορείο ξεκίνησε αμέσως μόλις πάτησαν το πόδι τους στη γη και ο οδηγός φώναξε από το παράθυρό του κάτι ακατάληπτο που ακούστηκε σαν βρισιά.

Ο Χάρης έκανε δεξιά και σταμάτησε. Χωρίς προσυνηννόηση, η Αιμιλία άνοιξε την πόρτα και, αδιαφορώντας για τη βροχή, πλησίασε τις δύο γυναίκες και τους μίλη-

σε. Η πιο ψηλή από τις δύο είχε τα μαλλιά της σκεπασμένα με μια μαντίλα και φορούσε ένα μακρύ πανωφόρι σαν παλτό. Κοιτούσε φοβισμένα την Αιμιλία και κουνούσε αρνητικά το κεφάλι.

Μια αστραπή έσκισε τον ουρανό και η βροντή που ακολούθησε έκανε τις δύο άγνωστες γυναίκες να αγχਾਲιαστούν τρομαγμένες. Η ψηλή το πήρε απόφαση και ακολούθησε την Αιμιλία, τραβώντας από το χέρι την άλλη. Αγκυλιασμένες κάθισαν πίσω από το κάθισμα της Αιμιλίας, σφίγγοντας η μία το χέρι της άλλης, μαζεμένες, σαν να προσπαθούσαν να πιάσουν όσο λιγότερο χώρο γινόταν. Η Αιμιλία πρόλαβε να ψιθυρίσει στον Χάρη: «Μην πεις τι δουλειά έκανες!». Εκείνος δεν χρειαζόταν οδηγίες. Ήταν ολοφάνερο πως οι δύο γυναίκες ήταν πρόσφυγες από κάποια μουσουλμανική χώρα και φοβόνταν ακόμα και τον ίσκιο τους.

Τις κοίταξε διακριτικά από τον καθρέφτη του και συνειδητοποίησε ότι η πιο μικροκαμωμένη ήταν κοριτσάκι, όχι πάνω από τα δώδεκα. Είχαν και οι δυο αμυγδαλωτά μαύρα μάτια, μακριά λεπτή μύτη και στόμα που δεν είχε εξασκηθεί στο χαμόγελο και το γέλιο. Ήταν μητέρα και κόρη, όπως μαρτυρούσαν τα χαρακτηριστικά του προσώπου τους και η γλώσσα του σώματος. Η Αιμιλία τούς έδωσε ένα κουτί χαρτομάντιλα να σκουπιστούν από τη βροχή και ύστερα τους πρόσφερε μπισκότα Μιράντα. Το κοριτσάκι, παρά την αρνητική κίνηση της μητέρας, άπλωσε δειλά το χέρι και πήρε ένα μπισκότο.

Ο Χάρης έβγαλε ένα μπουκάλι νερό από την πλαϊνή

θήκη της πόρτας και το έδωσε στην Αιμιλία. Εκείνη το πρότεινε στη μητέρα, η οποία δίστασε, αλλά το πήρε και ήπιε αρκετές γουλιές. Το κοριτσάκι μασουλούσε ένα δεύτερο μπισκότο με τα μάτια χαμηλωμένα, σαν να ντρεπόταν. Η Αιμιλία συστήθηκε στη μητέρα, της είπε ότι είναι δασκάλα και, δείχνοντας τον Χάρη, είπε ότι είναι ο αρραβωνιαστικός της.

Όταν άφησαν πίσω τους το Αίγιο, η μητέρα ξεθάρρεψε κάπως και είπε στην Αιμιλία, σε μισά ελληνικά και μισά αγγλικά, ότι είχαν έρθει από το Ιράκ μαζί με τον σύζυγό της και τις δύο κόρες τους. Ο σύζυγός της είχε βρει δουλειά σε αγροτικές καλλιέργειες, σ' ένα χωριό μετά την Πάτρα, όμως είχαν μήνες να μάθουν νέα του. Γι' αυτό είχε πάει μαζί με τη μικρή κόρη της να τον αναζητήσουν. Το ταξίδι αποδείχτηκε καταστροφικό. Ξόδεψαν τα ελάχιστα λεφτά τους στα εισιτήρια, κοιμήθηκαν σε χωράφια και έτρωγαν μόνο ψωμί με τσάι για να τα βγάλουν πέρα. Δεν κατάφεραν να βρουν τον πατέρα της οικογένειας, κανείς δεν τον είχε ακουστά ή τουλάχιστον δεν παραδεχόταν ότι τον ήξερε.

Ο οδηγός του λεωφορείου τις κατέβασε όταν η κορούλα της άρχισε να βήχει. Η κοπελίτσα υπέφερε από αλλεργικό άσθμα, και η ταλαιπωρία των τελευταίων ημερών τής είχε προκαλέσει κρίση. Δεν κατάφεραν να πείσουν τον οδηγό ότι είχε ένα απλό άσθμα, όταν κάποιοι επιβάτες διαμαρτυρήθηκαν πως έρχονται οι ξένοι και μας κουβαλάνε τις αρρώστιες τους. Ο οδηγός αγρίεψε λέγοντας ότι έχει μικρά παιδιά και δεν διακινδυνεύει

την υγεία τους. Μία φοιτήτρια από την Πάτρα προσπάθησε να τις υπερασπιστεί, αλλά οι περισσότεροι επιβάτες πήραν το μέρος του οδηγού. Τις κατέβασε με την πρώτη ευκαιρία, φωνάζοντας στη φοιτήτρια: «Κι εσύ, άμα τολμάς, κάνε μου αναφορά στη διοίκηση».

Κοντά στην Κόρινθο, η μητέρα τούς διηγήθηκε την οδύσσεια της διαδρομής από το Ιράκ ως τα ελληνοτουρκικά σύνορα. Ο Χάρης, που δεν άντεχε να ακούει άλλες προσφυγικές τραγωδίες, είχε κλειστεί στον εαυτό του και στις σκέψεις του. Η βροχή είχε σταματήσει και, μόλις πέρασαν τον Ισθμό, το γλυκό αττικό φως έδωσε τη θέση του σ' ένα σούρουπο γνώριμο και καθησυχαστικό. Από τα Μέγαρα και μετά οι τρεις γυναίκες είχαν σιωπήσει, βουτηγμένες σε μια πηχτή μελαγχολία. Ο Χάρης επαναλάμβανε από μέσα του το προσωπικό του μάντρα: *Δεν μπορείς να σώσεις όλα τα άτυχα παιδιά και όλα τα ταλαίπωρα σκυλιά του κόσμου.*

Οι Ιρακινές παρακάλεσαν να τις κατεβάσουν στο Μεταξουργείο κι ο Χάρης υπάκουσε, φανερά ανακουφισμένος. Η Αιμιλία έδωσε μια κάρτα της στη γυναίκα, κι εκείνη την πήρε πολύ διστακτικά, σαν να φοβόταν ότι θα εκραγεί στα χέρια της. Όταν κατέβηκαν, ο Χάρης σχολίασε ότι δεν του είχαν απευθύνει τον λόγο ούτε μία φορά σε όλη τη διαδρομή. Η Αιμιλία χαμογέλασε θλιμμένα και δεν απάντησε.

Ο Χάρης έβαλε ξανά τη μουσική που είχε κλείσει όταν συνάντησαν τις δύο Ιρακινές και άρχισε να σιγοτραγου-

δάει μαζί με τον Αγγελάκα: «Λονδίνο, Άμστερνταμ ή Βερολίνο».

«Πού θα μείνεις απόψε;» τον ρώτησε η Αιμιλία. «Μπορείς να έρθεις στο διαμέρισμα της αδερφής μου, εκεί όπου μένω όταν έρχομαι στην Αθήνα. Η Στέλλα ζει μόνιμα στις Βρυξέλλες και το σπίτι είναι πλήρως εξοπλισμένο. Θα παραγγείλουμε πίτσα και θα σχεδιάσουμε ο καθένας το πρόγραμμά του. Κι αν δεν βρεις πού αλλού να μείνεις, μπορώ να σου αφήσω τα κλειδιά για όσο διάστημα θέλεις».

«Πού είναι το διαμέρισμα;» ρώτησε ο Χάρης, έτοιμος να αρνηθεί την πρόταση.

«Ψηλά στο Παγκράτι, στα όρια με τον Βύρωνα».

Μια φράση ξεπήδησε στο μυαλό του Χάρη, η συμβουλή της φίλης του της Εύης που σπούδαζε στο Λονδίνο. *Ποτέ μην αρνηθείς την ευκαιρία να ζήσεις σε άλλη πόλη ή σε άλλη χώρα.* Γιατί να μην ισχύει το ίδιο και για άλλη γειτονιά; Ο Χάρης, ως τότε, είχε ζήσει μόνο στο πατρικό του στα Άνω Πατήσια και στο διαμέρισμα που είχε νοικιάσει για δύο χρόνια στον λόφο του Στρέφη.

«Με έπεισες» είπε στην Αιμιλία. «Δώσε οδηγίες πώς να φτάσουμε εκεί».

Ήταν η πρώτη υπαναχώρηση στο ασαφές σχέδιο που είχε κατά νου. Δεν θα έβλεπε απόψε τα φώτα της πόλης από ψηλά. Αλλά είχε μέρες μπροστά του για να οργανωθεί καλύτερα.

***

«Συννεφούλα, Συννεφούλα, να γυρίσεις σου ζητώ!»

«Σπύρο, άκουσέ με προσεκτικά. Πόσες φορές μού υποσχέθηκες ότι θα πάψεις να με περιμένεις κάτω από το σπίτι μου;»

«Δεν είμαι κάτω από το σπίτι σου. Είμαι στη γωνία του δρόμου. Και ήθελα να σε δω».

«Με βλέπεις κάθε βδομάδα που έρχεσαι στο Κέντρο Ψυχολογικής Υποστήριξης και μιλάμε».

«Ναι, αλλά εκεί δεν είμαι μόνος μου μαζί σου. Είμαστε άλλοι πέντε, κι εσύ, κι εγώ».

«Πρόσεξέ με, σε παρακαλώ πολύ. Έχω τη δική μου ζωή, κι εσύ έχεις τη δική σου και πρέπει να κάνεις τα δικά σου πράγματα».

«Εγώ δεν έχω ζωή».

«Όλοι οι άνθρωποι έχουν ζωή».

«Δεν μ' αρέσει η δική μου, θέλω να την αλλάξω, να πάρω άλλη».

«Ξέρεις ότι αυτό δεν γίνεται. Πήγαινε τώρα στο σπίτι σου και θα τα πούμε την Παρασκευή, στις έντεκα το πρωί, όπως κάθε βδομάδα».

«Δεν θέλω να γυρίσω στο σπίτι μου. Δεν είναι το σπίτι μου εκεί, δεν με αγαπάνε».

«Οι θείοι σου σε αγαπούν πολύ. Γι' αυτό δέχτηκαν να σε πάρουν μαζί τους όταν έκλεισε ο ξενώνας».

«Γιατί τον έκλεισες τον ξενώνα;»

«Σπύρο, ξέρεις καλά ότι δεν τον έκλεισα εγώ. Η κυβέρνηση τον έκλεισε επειδή δεν υπήρχαν χρήματα για τη συντήρησή του».

«Πες τους ότι, άμα τον ανοίξουν πάλι, εγώ δεν θα

τρώω πολύ φαγητό, δεν θα ζητάω γλυκά, τίποτα δεν θα ζητάω».

«Καληνύχτα, Σπύρο. Είμαι πολύ κουρασμένη και πρέπει να κοιμηθώ. Πήγαινε κι εσύ να ξεκουραστείς».

«Είσαι κακιά! Σε μισώ, σε μισώ πολύ και θέλω να πεθάνεις!»

Η Ιωάννα ξεκλείδωσε την εξωτερική πόρτα της προσφυγικής πολυκατοικίας στον Νέο Κόσμο και ανέβηκε με κόπο τη σκάλα. Στον δεύτερο, όπου βρισκόταν το διαμέρισμά της, την υποδέχτηκε το γάβγισμα του Μπουλούκου, του σκύλου του συνταξιούχου ταχυδρομικού που ζούσε μόνος στο διπλανό διαμέρισμα. Ο κύριος Λιανός, όνομα και πράμα, άνοιξε διακριτικά την πόρτα του και της χαμογέλασε ντροπαλά.

«Καλησπέρα, Ιωάννα μου. Συγγνώμη που παραμόνευα να γυρίσεις, αλλά έχω φτιάξει μπριάμ στον φούρνο. Μου περίσσεψε πολύ φαγητό, και είναι κρίμα να πάει χαμένο. Σου έχω βάλει σ' ένα τάπερ δύο μερίδες για να μην αναγκαστείς να μαγειρέψεις αύριο».

«Απόψε θα το τσακίσω το μπριάμ, κύριε Γιάννη! Με έσωσες, δεν είχα μαγειρέψει τίποτα και σκεφτόμουν να τηγανίσω αυγά».

«Καλή όρεξη και καλή ξεκούραση, Ιωάννα μου. Πρόσεχε τον εαυτό σου».

Άλλος επίδοξος σωτήρας, σκέφτηκε η Ιωάννα κι αμέσως ένιωσε τύψεις. Τι έχω πάθει και αμφιβάλλω για τις προθέσεις των ανθρώπων; αναρωτήθηκε. Ήξερε τι είχε πάθει, ερχόταν καθημερινά αντιμέτωπη με τη φρίκη που

βίωνε μια μερίδα γυναικών. Και είχε γίνει καχύποπτη, χωρίς να το συνειδητοποιεί. Η πείνα τής θύμιζε τις δικές της ανάγκες. Έβγαλε το τελευταίο καθαρό πιρούνι από το συρτάρι με τα μαχαιροπίρουνα κι επιτέθηκε στο μπριάμ. Δεν άφησε ούτε μισή πατάτα, ούτε μισή πιπεριά, ούτε μία τύψη.

Αρχές Μαρτίου 2012, ο **Χάρης Νικολόπουλος** επιστρέφει από τη Ναύπακτο στην Αθήνα, όταν η μητέρα του διαγιγνώσκεται με **Αλτσχάιμερ** πρώιμης έναρξης. Του έχουν λείψει η πόλη και οι φίλοι του, αλλά τίποτα δεν είναι όπως το άφησε. Μέσω του οίκου ευγηρίας όπου μεταφέρεται η μητέρα του, ο Χάρης γνωρίζει μια ψυχολόγο, η οποία διευθύνει έναν ξενώνα για κακοποιημένες γυναίκες και θύματα σεξουαλικού τράφικινγκ.

Η δολοφονία της ψυχολόγου θα σταθεί αφορμή για να ξεκινήσει ο Χάρης μια κατάβαση στην κόλαση του υποκόσμου, στον κόσμο των άστεγων, των εξαρτημένων, των κοριτσιών που αντιμετωπίζονται ως **αναλώσιμα**. Πολύτιμος συμπαρασάτης του στην προσπάθεια να ανακαλύψει τον δολοφόνο της ψυχολόγου θα είναι η νεαρή, εκκεντρική αλλά δαιμόνια **υπαστυνόμος, Αϊντα Μητροπούλου**.

«Από τη μεριά της θάλασσας η αύρα κατάφερε να βρει τον δρόμο ανάμεσα και πάνω από τα ψηλά και τα ψηλότερα κτίρια, κουβαλώντας μια πνοή αρμύρας. Ή ήταν ιδέα του; Σήκωσε τα μάτια και είδε το ματωμένο φεγγάρι να κυλάει αργά πάνω από την Ακρόπολη. Μετά, τα κατέβασε στα χέρια του με τις χειροπέδες. Κι αυτά ματωμένα ήταν.»

ISBN: 978-618-03-2570-6

9 786180 325706

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 82570